

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.X

Dosar nr.X

Ședința publică de la X martie 2015

Președinte:

X

-
-
-
- X

S-au luat în examinare recursurile declarate de SC X SRL .X. și X împotriva Sentinței nr.X din X ianuarie 2014 a Curții de Apel .X. - Secția contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de Xmartie 2015, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când Înalta Curte, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de Xmartie 2015, când a hotărât următoarele:

ÎNALTA CURTE

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel .X. - Secția contencios administrativ și fiscal, la data de X și precizată la data de Xreclamanta S.C. TX S.R.L. a solicitat, în contradictoriu cu pârâta X, anularea în integralitate a Deciziei nr. .X. din 27.01.2012 emisă de ANAF în soluționarea parțială a contestației fiscale, precum și anularea în parte a Deciziei nr. 280/2012 privind soluționarea

parțială a contestației în ceea ce privește respingerea ca neîntemeiată a contestației privind obligații fiscale suplimentare de plată pentru suma de X lei, reprezentând (i) X lei taxa pe valoarea adăugată ("TVA") și X lei accesorii aferente TVA; anularea Deciziei de impunere nr. X, emisă de X- Activitatea de Inspectie Fiscala, în ceea ce privește sumele stabilite în sarcina reclamantei cu titlu de: TVA constatat suplimentar pe perioada 01.01.2006 - 30.09.2010, în suma de X lei și obligații fiscale accesorii în suma de X lei; anularea raportului de inspectie fiscală nr. X, anularea Dispoziției de masuri nr. X (în continuare „Dispoziția de Măsurii”), în sensul anularii măsurii de la punctul 1.1. prin care se impune Societății ca suma de TVA în cuantum de X lei să o înregistreze ca minus pe deductibil în corespondență cu diminuarea contului de Furnizori; obligarea părților la restituirea sume sumelor menționate cu obligarea părților la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la respingerea ca nefondate a argumentelor privind dovada livrării liniei tehnologice X și, pe cale de consecință, a nerecunoașterii corectitudinii regimului de scutire cu drept de deducere, reclamanta a arătat că prin contestația fiscală a criticat nerecunoașterea regimului de scutire cu drept de deducere pentru linia tehnologică X și a susținut că, de vreme ce s-a dovedit că linia tehnologică X a fost livrată, în baza prevederilor art. 143 (2) lit. (a) din Codul Fiscal, se impune recunoașterea corectitudinii regimului de scutire cu drept de deducere și, pe cale de consecință, se impune și anularea TVA colectat suplimentar în sumă de X lei și obligații fiscale accesorii în sumă de X lei.

Cu privire la recalificarea operațiunilor de casare referitoare la 11 mijloace fixe ca livrări de bunuri generând obligații fiscale suplimentare constând în TVA colectat suplimentar în sumă de X lei și obligații fiscale accesorii în suma de X lei, a arătat prin contestația fiscală că nu există nici un temei legal pentru recalificarea operațiunilor de casare în cauză ca și lipsuri în gestiune.

A învederat că pârâta X face confuzie între reglementarea instituției casării în conformitate cu normele din Codul Fiscal aplicabile în materia impozitului pe profit și reglementarea

prevederilor referitoare la livrările de bunuri pentru care se datorează sau nu TVA, or însăși prevederile art. 7 din Codul Fiscal denotă că normele referitoare la celelalte taxe și impozite nu pot fi aplicate prin analogie în materie de TVA.

Cu privire la calificarea unor bunuri evidențiate în diverse facturi de stornare ca reprezentând lipsuri în gestiune, respectiv situația bunurilor evidențiate în facturi de stornare aferente unor obiecțiuni calitative primite de la clienți, generând obligații fiscale suplimentare relegal stabilite în sumă de X lei, reprezentând TVA colectat suplimentar și X, reprezentând obligații fiscale accesorii, a arătat reclamanta că prin contestația fiscală a contestat legalitatea intervenției fiscului în schimbarea substanței economice a operațiunii, în ciuda faptului că părțile au considerat aceste facturi storno ca fiind mijloace de recunoaștere și îndreptare a erorilor de facturare care au apărut la tranzacțiile anterioare, din motive ce țin de volumul tranzacțiilor și de dese modificări ale prețurilor folosite în relațiile cu partenerii contractuali.

În condițiile în care echipa de inspecție fiscală nu a contestat aplicarea regimului de scutire la tranzacțiile principale către clienții în cauză (X și X), aceste facturi de storno nu reprezintă altceva decât anulări parțiale, în baza art. 138 litera a) din Codul Fiscal, ale facturilor emise în mod greșit și care, prin urmare, trebuie să aibă același regim de impozitare TVA cu tranzacțiile principale la care se referă (și anume operațiuni scutite cu drept de deducere), iar nu „bunuri lipsa în gestiune”, sau stocuri degradate calitativ”.

În ceea ce privește respingerea criticilor privind considerarea ca nedeductibile a sumei de TVA aferent serviciilor de audit a raportărilor de grup către compania-mamă în cuantum de X lei, reclamanta a precizat că TVA aferent serviciilor sunt deductibile în considerarea refacturării lor către compania-mama, X AG, în baza structurii de comision la care se referă art. 137 (3) lit. e) din Codul Fiscal și pct. 19 alin (4) din Normele Metodologice la Codul Fiscal, care prevede expres, „în cazul structurii de comisionar persoana impozabilă are dreptul la deducerea taxei aferente achizițiilor de bunuri/servicii care vor fi refacturate”.

Așadar, a apreciat că echipa de control fiscal le-a considerat nedeductibile în mod nelegal, inclusiv prin prisma art. 145 din Codul fiscal.

Referitor la suma de X lei pentru care organul de inspecție fiscală a considerat ca nu ar exista documente justificative, la nedeductibilitatea sumei de X lei reprezentând TVA-ul aferent achiziției de carburant și obligații fiscale accesorii aferente în sumă de X lei, a arătat că organul de soluționare a desființat decizia de impunere și a dispus efectuarea unei reverificări, printr-o altă echipă de inspecție fiscală.

Cât privește obligațiile fiscale accesorii în suma de X lei aferente TVA achitat pentru operațiuni care se pretind a fi supuse regimului de taxare inversă, a arătat că prin contestația fiscală reclamanta a arătat că organul de control fiscal a considerat în mod nelegal anumite operațiuni ca fiind supuse regimului de taxare inversă;

În plus, refuzând să aplice prevederile normative care obligă organele fiscale să oblige prestatorii și beneficiarii la rectificarea tratamentului operațiunilor, se încalcă în mod flagrant principiul neutralității TVA, punând reclamanta în situația de a achita la bugetul de stat o sumă suplimentară, care nu are natura juridică a TVA.

Cu privire la obligațiile fiscale accesorii în suma de X lei, reclamanta a susținut că echipa de inspecție fiscală a calculat în mod greșit, în Anexa 55 la Raportul de Inspecție, o sumă suplimentară de X lei. Aceasta sumă provine din calcularea în mod eronat de obligații fiscale accesorii pe perioada 01.10.2010 - 26.08.2011 pentru o sumă de X lei, sumă pentru care în mod greșit echipa de inspecție fiscală a calculat obligații fiscale accesorii pe o perioadă mult mai mare decât cea conform propriilor constatări, reclamanta arătând că este de acord cu calculul obligațiilor accesorii pe o perioadă de o lună de zile, însă datorită punctului III.5.4. din Raportul de Inspecție, obligațiile fiscale accesorii nu ar mai trebui calculate după luna octombrie 2010 până în data de 26.08.2011.

Prin întâmpinare, pârâta X a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Prin sentința nr. X din X ianuarie 2014, Curtea de Apel .X. - Secția contencios administrativ și fiscal a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta S.C X S.R.L. în contradictoriu cu pârâta Xi; a anulat în parte Decizia de impunere nr. X26.08.2011, Raportul de inspecție fiscală nr. X2011 și Decizia de soluționare a contestației nr. X.2012, emisă de pârâtă în ceea ce privește următoarele sume: X lei TVA și accesorii aferente de X lei; X lei TVA și accesorii aferente de X lei; X lei TVA și accesorii aferente de X lei; X lei, reprezentând accesoriiile aferente TVA în quantum de X lei; X lei, reprezentând accesoriiile aferente TVA în quantum de X lei; a anulat în parte Dispoziția de masuri nr. X/ X.2011, respectiv în ce privește pct. 1.1 referitor la TVA în quantum de X lei, precum și Decizia de soluționare a contestației nr. 280/2012, emisa de pârâtă; a dispus restituirea sumelor menționate în privința cărora s-a dispus anularea actelor atacate; a respins în rest acțiunea și a obligat pârâta la plata cheltuielilor de judecată parțiale către reclamantă, în quantum de X lei, reprezentând taxă judiciară de timbru și timbru judiciar X lei) și onorariu expert parțial (X lei).

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele:

Cu privire la livrarea liniei tehnologice X Curtea a apreciat că interpretarea dată de organul fiscal art. 10 alin. 1 lit. b din Ordinul MFP nr. 222/2006 este restrictivă, întrucât prin sintagma documentul care atestă că bunurile au fost transportate din România în alt stat membru" se înțelege orice document care poate face dovada că £>unul a părăsit teritoriul țării și a ajuns pe teritoriul altui stat comunitar, iar nu doar documentul de transport stricto sensu. Dacă emitentul actului administrativ normativ invocat de pârâtă ar fi intenționat să stipuleze exclusiv prezentarea CMR, acesta ar fi prevăzut-o în mod expres. În plus, a reținut că pârâta nu contestă realitatea operațiunii de livrare ori veridicitatea notei de recepție emisă de .X. și prezentată organului fiscal, după cum

rezultă din chiar întâmpinare, în procedura de contestare administrativă.

În condițiile în care plata bunurilor livrate a fost realizată de către X, plata rezultând în urma verificărilor efectuate în evidențele contabile de către expertul fiscal numit în cauză, nerecunoașterea regimului de scutire este apreciată ca fiind excesivă și justificată de către pârâtă pe considerente de ordin formal.

În ceea ce privește recalificarea de către organul fiscal a operațiunilor de casare referitoare la 11 mijloace fixe, tratate de inspectorii fiscali ca livrare de bunuri, instanța de fond a apreciat ca fiind corecte concluziile organului fiscal, întrucât dispozițiile art. 128 alin. 8 lit. b din Legea nr. 571/2003, fac trimitere la condițiile stabilite prin normele de aplicare. Acestea din urmă stipulează că operațiunea de casare presupune dezmembrarea și valorificarea părților componente rezultate prin vânzarea sau prin folosirea în activitatea curentă a contribuabilului.

Ori reclamanta nu a prezentat decât procesul-verbal de casare, fără să facă dovada scoaterii din circuitul economic a mijloacelor fixe casate, în condițiile în care mijloacele fixe nu au fost folosite sau au fost folosite într-o proporție foarte mică din durata normală de funcționare, astfel încât reclamanta nu se poate prevala de dispozițiile legale invocate.

De altfel, în același sens a opinat și expertul fiscal desemnat în cauză, acesta constatând că facturile de vânzare deșeuri fier cuprind cantități infime față de masa totală a celor 11 mijloace fixe casate.

Referitor la TVA stabilit suplimentar pentru facturile de stornare, respectiv stornarea unor facturi pentru bunuri reprezentând rabaturi comerciale, prima instanță a apreciat că în mod corect au fost tratate bunurile respective ca fiind lipsă din gestiune echivalate de dispozițiile art. 128 alin.3 lit. c din Legea nr. 571/2003 cu o livrare de bunuri, devreme ce singurele dovezi prezentate de reclamantă în justificarea existenței rabaturilor sunt facturile de stornare.

Reclamanta nu a făcut dovada cu documente că bunurile în privința cărora s-au stornat facturile prezentau degradări calitative

și nici dovada distrugerii bunurilor și neintrării acestora în circuitul economic.

Cât privește facturile de stornare determinate de lipsuri cantitative reclamate de clienți, curtea a observat că soluția depinde de compararea fișelor de magazin a produselor cu facturile de stornare, o astfel de analiză efectuând-o expertul fiscal desemnat în cauză. În urma acestei analize, s-a constatat că facturile nr.X.2007, .X./28.02.2007, X.2010, X.2010 nu au justificare din punct de vedere cantitativ, nefiind coroborate cu fișele de magazin a produselor facturate.

Celelalte nouă facturi analizate de expert au corespondent în fișele de magazin, expertul concluzionând că TVA stabilit suplimentar pentru cele patru facturi incorecte este în cuantum de X lei, la care se adaugă accesorii de X lei, rezultând că din suma contestată de X lei TVA, reclamanta nu datorează suma de X lei X lei - X lei), nedatorând nici accesoriile aferente în cuantum de X lei (X lei - X lei).

Prin urmare, Curtea a dispus anularea actelor administrativ fiscale în privința sumelor rezultate ca fiind nedatorate în cuantum de X lei, reprezentând TVA și X lei reprezentând accesorii.

Referitor la facturile de stornare, în privința cărora reclamanta a susținut că în mod eronat a fost trecut un preț mai mare decât cel negociat cu clienții pentru care organul fiscal a calculat TVA și accesorii în cuantum de X lei, respectiv X lei, instanța de fond a reținut că expertul fiscal a identificat și analizat anexa la contractul încheiat cu SC X, în care s-a prezentat detaliat prețul practicat pe fiecare produs, fiind dovedită prin urmare eroarea vizând apretul menționat în facturile inițiale și rezultând o justificare a stornărilor în cuantum de X lei, cu accesorii aferente de X lei. În privința TVA în cuantum de X lei, aferent serviciilor de audit a raportărilor de grup către compania mamă, prima instanță a reținut că, nefiind achiziționate serviciile în interesul operațiunilor taxabile ale reclamantei, ci ale societății mamă, nu poate fi admisă nici deducerea TVA aferentă.

Împrejurarea că reclamanta a decis refacturarea acestor servicii nu conduce la concluzia nelegalității actului administrativ fiscal, pe de o parte din considerentul mai sus enunțat (operațiunea era efectuată în interesul societății mamă și al operațiunii taxabile a acestora) și, pe de altă parte, întrucât la data efectuării controlului nu exista o astfel de refacturare, deși facturile au fost emise în anii anteriori verificărilor efectuate de inspectorii fiscali.

Cât privește suma de X lei reprezentând TVA-ul aferent achiziției de carburant și a sumei de X lei, reprezentând accesorii, Curtea a apreciat că solicitarea reclamantei este prematură de vreme ce prin Decizia nr. X.2012 au fost anulate parțial actele administrativ fiscale, respectiv în ce privește facturile în care s-au consemnat sumele menționate și s-a dispus efectuarea unor noi verificări.

Referitor la obligațiile fiscale accesorii în quantum de X lei, instanța de fond a reținut că acestea au fost calculate de autoritatea fiscală în considerarea nerespectării de către reclamantă a regimului de taxare inversă pentru lucrări de construcții-montaj, cu precizarea că nu este contestată realitatea operațiunilor și nici destinația acestora în scopul realizării operațiunilor taxabile.

Curtea, contrar susținerii reclamantei, a apreciat corectă încadrarea operațiunilor în categoria celor supuse taxării inverse, reclamanta nefăcând dovada că lucrările constând în confecționat și montat structură metalică, reparat coșuri de evacuare, de întreținere sistem climatizare, montaj și punere în funcțiune transformator electric, etc. ar fi încadrabile în altă categorie decât cea a lucrărilor de construcții - montaj prevăzute de dispozițiile art. 160 alin. 2 lit. c din Legea nr. 571/2003, în forma în vigoare la data efectuării lucrărilor.

Totuși, deși reclamanta a efectuat plata TVA, încălcând astfel dispozițiile art. 160 alin. 5 din Legea nr. 571/2003, instanța a reținut că, în mod excesiv, a dispus organul fiscal calculul accesoriilor pentru TVA dedusă, de vreme ce în realitate nici nu s-a produs vreun prejudiciu bugetului de stat. Astfel, fie că refuza plata TVA menționată pe facturi de către furnizori, aplicând astfel dispozițiile

legale mai sus enunțate, fie că achita taxa cu consecința deducerii ei, efectul sub aspect fiscal este același.

Prin urmare, a constatat că susținerile reclamantei sunt întemeiate urmând a fi anulate actele de impunere atacate și în ce privește suma de X lei, reprezentând accesorii.

În privința sumei de X lei, reprezentând accesorii, aferente TVA de X lei, instanța de fond a reținut că reclamanta nu a contestat obligația de plată a sumei de X lei TVA, ci doar modul de calcul al accesoriilor aferente, susținând că întârzierea la plată a fost de doar o lună, începând cu data de 01.X2010, nejustificându-se calculul până la data emiterii deciziei de impunere (26.0X.2011).

Curtea a reținut că în luna iulie 2010, societatea a emis factura de stornare nr. X/30.0X.2010 vizând stornarea veniturilor și TVA aferent pe care în luna august 2010 le-a cuprins într-o altă factură, respectiv nr. 2X/06.0X.2010, bugetul de stat fiind prejudiciat prin nedeclararea veniturilor și TVA-ului doar în cursul lunii iulie.

Pentru lunile ulterioare emiterii facturii X/06.0X2010, societatea avea înregistrat un TVA de rambursat de X lei (înregistrată în decontul de TVA din luna august), mai mare decât TVA-ul de plată menționat de X lei, astfel încât nu se poate susține că bugetului de stat i s-ar fi creat un prejudiciu pentru perioada ulterioară emiterii celei de a doua facturi, devreme ce în realitate autoritatea fiscală avea la rândul său o obligație față de reclamantă, de restituire TVA, evidențiată în decontul cu sumă negativă TVA din cursul lunii august 2010, aceasta fiind, de altfel și opinia expertului fiscal.

Cât privește pct. 1.1 din Dispoziția de măsuri nr. X/ 26.0X.2011, Contestat de asemenea de către reclamantă, prima instanță a constatat că, deși lucrările de construcții-montaj analizate deja la punctul VI din considerentele sentinței se încadrează la operațiuni supuse taxării inverse, obligația de stornare a TVA achitat (în condițiile în care nu exista obligația de plată, potrivit dispozițiilor art. 160 alin. 5 din Legea nr. 571/2003) este excesivă și are ca efect negarea deductibilității taxei, deși art. 160 alin. 3 din Legea nr. 571/2003 prevede în mod expres că decontul de taxă se realizează

prin evidențierea atât a taxei colectate cât și a taxei deductibile, fiind înlăturată de textul legal doar obligația de plată a TVA.

În fine, reclamanta a mai solicitat și restituirea sumelor achitate în baza actelor contestate, cerere pe care judecătorul fondului a admis-o, însă numai cu privire la sumele pentru care actele fiscale urmau a fi anulate, având în vedere că reclamanta a făcut dovada achitării acestora prin depunerea fișelor sintetice din care rezultă că sumele impuse prin Decizia de impunere nr. .X./26.08.2011 nu apar ca fiind restante, efectuarea plății nefiind de altfel contestată de pârâtă.

Împotriva hotărârii instanței de fond au declarat recurs atât reclamanta SC X SRL X, cât și pârâta AX, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Recursul declarat de recurenta-reclamantă conform art.304¹ Cod procedură civilă se încadrează în dispozițiile art.304 pct.9 Cod procedură civilă invocându-se greșita aplicare a legii în ceea ce privește mai multe operațiuni supuse controlului fiscal respectiv casarea bunurilor prin prisma TVA aferent și a operațiunii de stornare și a TVA-ului aferent.

Se critică soluția de admitere în parte a acțiunii care este dată în ceea ce privește menținerea în parte ca legal emise a actelor contestate, cu aplicarea și interpretarea greșită a dispozițiilor legale în ceea ce privește deductibilitatea TVA aferent serviciilor de audit refacturate în sistem de comision, respectiv a TVA aferent achiziției de carburant care determină dubla impozitare a reclamantei.

Se invocă următoarele aspecte de nelegalitate în dezvoltarea motivelor de recurs:

Primul privește interpretarea și aplicarea greșită a dispozițiilor art.128(8) lit.b din Codul fiscal și normele metodologice de aplicare aprobate prin HG nr.44/2004 în cazul în care instanța prin hotărârea recurată a confirmat legalitatea recalificării celor 11 operațiuni de casare ca fiind lipsuri în gestiune. În consecință, se arată că TVA colectat suplimentar în sumă de X lei și accesorii fiscale în sumă de X lei au fost stabilite în mod nelegal.

Aceasta deoarece dispozițiile art.128(8) lit.b nu pot fi extinse analogic situației reclamantei, iar dispozițiile privind TVA-ul erau aplicabile numai la bunurile degradate calitativ și nu la activele corporale și nu la activele corporale casate cu mult timp anterior controlului fiscal.

Al doilea aspect de nelegalitate privește situația stornării facturilor pentru bunuri reprezentând rabaturi comerciale.

Se arată că instanța de fond a interpretat greșit dispozițiile art.128(8) lit.b din Codul fiscal atunci când a confirmat legalitatea infirmării unor operațiuni de stornare, făcând o confuzie între stocuri degradate calitativ și rabaturi comerciale convenite de părțile unei tranzacții.

Aceasta deoarece operațiunile de stornare reprezintă din punct de vedere al TVA ajustări ale bazei de impozitare care trebuie să aibă același regim de TVA ca și tranzacțiile principale, iar nu bunuri lipsă în gestiune sau stocuri degradate calitativ.

Se arată că instanța de fond nu a sancționat abuzul autorităților fiscale care au calificat greșit o anumită operațiune ca fiind stoc degradat calitativ, recurenta apreciind că instanța nu era competentă să cerceteze pe fond operațiunea de stornare.

În consecință se arată că au fost nelegal impuse de organele fiscale TVA suplimentar de X lei și X lei majorări de întârziere.

Al treilea aspect privește TVA-ul aferent serviciilor de audit a raporturilor de grup către compania mamă în cuantum de X lei care în mod greșit nu au fost apreciate ca deductibile fiscal.

Se arată că în mod greșit nu s-a ținut cont de concluzia raportului de expertiză efectuat în cauză din care rezultă că reclamanta are dreptul de deducere a TVA -ului facturat de la momentul exigibilității taxei adică de la momentul prestării serviciilor în cauză conform art.145(1) din Codul fiscal.

Al patrulea aspect de nelegalitate privește faptul că instanța în mod greșit a apreciat ca prematură cererea privind nedeductibilitatea sumei de X lei reprezentând TVA-ul aferent achiziției de carburant, în condițiile în care această cerere a fost

invocată în contestația fiscală și nu a fost soluționată deoarece măsura dispusă a fost efectuarea de noi verificări.

Se arată că instanța de fond în mod greșit nu a reținut concluzia raportului de expertiză efectuat în cauză din care rezultă că aprecierea ca nedeductibilă la calculul impozitului pe profit reprezintă o dublă impozitare.

Se solicită admiterea recursului și modificarea în parte a sentinței atacate în sensul admiterii în totalitate a acțiunii astfel cum a fost formulată.

Recursul declarat de recurenta-pârâtă se încadrează în dispozițiile art.304 pct.9 Cod procedură civilă invocându-se greșita aplicare a legii în ceea ce privește soluția de admitere în parte a acțiunii și de anulare în parte a actelor contestate respectiv Decizia nr.X/2002, a deciziei de impunere nr.X/2011, a dispoziției de măsuri nr.X din 26.0X.2011 și a deciziei de soluționare a contestației nr.X/27.0X.2012.

Se invocă următoarele aspecte de nelegalitate în dezvoltarea motivelor de recurs.

Primul aspect de nelegalitate privește aplicarea și interpretarea greșită a dispozițiilor art.128(1) din Codul fiscal și a art.10 lit.c) din Ordinul Ministrului Finanțelor Publice nr.2222/2006 în sensul că s-a apreciat greșit că reclamanta are dreptul de a deduce suma de 3.469 lei aferentă livrării unei linii tehnologice în condițiile în care documentele prezentate de reclamantă nu îndeplinesc condițiile pentru a putea fi calificate ca probante pentru operațiunea de livrare de bunuri pretinsă. Aceasta deoarece societatea nu a prezentat un document de transport valabil, nefiind suficientă confirmarea de livrare a bunurilor către societate din alt stat membru UE.

Al doilea aspect de nelegalitate privește analiza facturilor de stornare determinate de lipsuri cantitative reclamate de clienți și anularea în parte a acestor facturi pentru suma de X lei reprezentând TVA și X lei reprezentând accesorii.

Se arată că instanța de fond în mod greșit și nelegal și-a însușit concluziile raportului de expertiză în condițiile în care nu erau îndeplinite condițiile art.128(1) din Legea nr.571/2003.

Aceste refuzuri la plată ale clienților pe motiv că nu au fost îndeplinite condițiile calitative, nu pot fi considerate „bunuri de natura stocurilor degradate calitativ” prevăzute la art.128 alin.(9) lit.b, respectiv art.128 alin.(8) lit.b), în funcție de perioada fiscală analizată, din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, care nu constituie livrare de bunuri cu plată, având în vedere că nu se face dovada condițiilor prevăzute la pct.7(1) și pct.6(9) din HG nr.44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, respectiv că bunurile nu sunt imputabile, că degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente și se face dovada că s-au distrus bunurile și nu mai intră în circuitul economic.

Nici susținerea potrivit căreia facturile de stornare emise pentru refuzuri calitative pot reprezenta discounturi acordate clienților nu pot fi luate în considerare având în vedere că societatea nu a prezentat niciun document (contract, comanda, factură etc.) din care să rezulte că între părți s-a stabilit de comun acord acordarea de discounturi și condițiile în care aceste se acordă, iar din constatări reiese că societatea a înregistrat pe venituri livrările la export și livrările intracomunitare, iar la emiterea facturilor de stornare au fost diminuate aceste venituri impozabile.

Având în vedere că societatea nu face dovada că aceste bunuri lipsă în gestiune ar putea reprezenta bunuri de natura stocurilor degradate calitativ, din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată, conform prevederilor art.128 alin.(3) lit.e), respectiv art.128 alin.(4) lit.d) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, bunurile lipsă în gestiune constituie livrare de bunuri efectuată cu plată pentru care se colectează taxa pe valoarea adăugată.

Al treilea aspect de nelegalitate privește admiterea cererii pentru suma de .X. lei reprezentând obligații fiscale accesorii.

Se arată că deși instanța a considerat corecta încadrare operațiunilor în categoria celor supuse taxării inverse și încălcarea dispozițiilor art.160(5) din Codul fiscal privind obligativitatea aplicării taxării inverse a apreciat greșit ca exclusiv modul în care organul fiscal a calculat accesoriile pentru TVA redusă.

Întrucât facturarea s-a realizat fără respectarea de către prestatori a prevederilor art. 160 din Codul fiscal, respectiv aceștia au colectat taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile de construcții-montaj, situație prevăzută de legiuitor în cadrul aceluiași articol la alin.(5) și făcând aplicațiunea prevederilor acestui alineat în care este stipulată expres obligarea beneficiarului în această situație de a aplica taxarea inversă, respectiv să nu facă plata taxei pe valoarea adăugată către furnizor/prestator, să înscrie din proprie inițiativă mențiunea „taxare inversă” în factura primită și să evidențieze taxa pe valoarea adăugată atât ca taxă colectată cât și ca taxă deductibilă în decontul de TVA, societatea, în calitate de beneficiar, era obligată să aplice taxarea inversă, conform legii.

Ca urmare, în mod legal organele de inspecție fiscală au emis Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr.X/26.0X.2011, prin care s-a dispus respectarea prevederilor pct.82 alin.(9) și (10) din HG nr.44.2004 privind Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal.

Pe cale de consecință, conform prevederilor art.119 și art. 120 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora:

..ART. 119

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

..ART. 120

(1) Majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv" și având în vedere că societatea a dedus taxa pe valoarea adăugată în mod

eronat pentru operațiuni pentru care trebuia să aplice măsurile de simplificare, datorează accesoriile calculate de organele de inspecție fiscală.

Al patrulea aspect privește admiterea acțiunii cu privire la suma de .X. lei reprezentând accesorii aferente TVA, apreciindu-se că soluția este dată cu încălcarea dispozițiilor art.119 și 120 din Codul de procedură fiscală.

Obligațiile fiscale accesorii au fost calculate pe perioada cuprinsă între data scadentă a taxei pe valoarea adăugată și data de 26.0X.2011- data încheierii Raportului de inspecție fiscală nr.X/26.0X2011, calculul acestora efectuându-se pentru fiecare sumă în parte, la fiecare lună ținându-se cont de scadența TVA declarată și de data la care contribuabilul a beneficiat de restituirea TVA solicitată la rambursare și solicitată eu control ulterior.

De altfel, accesoriile se calculează pentru sume stabilite suplimentar, neachitate în termenul legal, iar suma de (- X) lei reprezintă taxă pe valoarea adăugată de rambursat și nu obligație de plată stabilită suplimentar, neachitată la termenul scadent.

De reținut este aspectul conform căruia pentru taxa pe valoarea adăugată de rambursat societatea optează prin decontul de TVA, iar rambursarea acesteia se efectuează conform prevederilor art. 117 alin.9 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare; respectiv:

"(9) Procedura de restituire și de rambursare a sumelor de la buget. inclusiv modalitatea de acordare a dobânzilor prevăzute la art. 124, se aprobă prii] ordin al ministrului economiei și finanțelor."

Se solicită admiterea recursului și modificarea în parte a sentinței atacate în sensul respingerii în totalitate a acțiunii astfel cum a fost formulată.

La dosar reclamanta a formulat întâmpinare în care solicită respingerea ca nefondat a recursului declarat de recurenta-pârâtă.

Analizând recursurile declarate, în raport de motivele invocate, Curtea apreciază pentru următoarele considerente că ambele recursuri sunt nefondate, în cauză nefiind îndeplinite

condițiile prevăzute de art.304 pct.9 Cod procedură civilă, soluția de admitere în parte a acțiunii fiind dată cu aplicarea corectă a legii.

În fapt, prin acțiunea care face obiectul prezentului dosar, astfel cum a fost precizată la termenul din data de X, reclamanta intimată a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună:

- anularea deciziei nr.X/27.0X.2012 emisă de ANAF în soluționarea parțială a contestației fiscale;

- anularea, în parte, a deciziei nr.280/2012 emisă de ANAF-X în ceea ce privește respingerea, ca neîntemeiată, a contestației administrative, a deciziei de impunere nr.X/26.0X.2011 și a RIF nr.X/26.0X2011:

- obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

Prin Sentința civilă nr.X/31.0X.2014, instanța de fond a admis, în parte, acțiunea, dispunând:

- anularea în parte, a Deciziei nr. X/25.0X.2012, a deciziei de impunere nr.X26.0X.2011 și RIF nr.X/26.0X2011;

- anularea, parțială, a dispoziției de măsuri nr.X/26.0X.2011 și decizia de soluționare a contestației nr.X/27.0X.2012;

- obligarea la plata cheltuielilor de judecată în suma de X lei.

Recursul declarat de recurenta-reclamantă este nefondat, aspectele de nelegalitate neputând fi reținute.

În ceea ce privește aspectul de nelegalitate privind încălcarea dispozițiilor art.128(4) din Legea nr.571/2003 și colectarea nelegală a TVA-ului în sumă de X lei acesta nu este fondat.

În perioada martie 2007 – aprilie 2010 reclamanta a avut un număr de X mijloace fixe fără a se face dovada scoaterii din circuitul economic.

În mod corect prima instanță a apreciat în baza art.11 (1) din Legea nr.571/2003 că aceste operațiuni de casare reprezintă bunuri lipsă în gestiune, operațiune considerată livrare de bunuri conform art.128(4) și lit.d raportat la prevederile art.137(1) lit.c din Legea nr.571/2003. Ca urmare în baza art.140(1) din Legea nr.571/2003 s-a dispus colectarea TVA suplimentar în sumă de X lei.

Al doilea aspect de nelegalitate privind situația stornării facturilor nu este fondat, în mod corect prima instanță apreciind că organele fiscale au procedat corect atunci când au realizat aceste operațiuni de stornare ca fiind lucrări de bunuri taxabile în România și s-a calculat TVA suplimentar.

Referitor la TVA aferentă refuzurilor calitative, au fost identificate un număr de X facturi de stornare în valoare de X lei echivalentul a X euro, emise în perioada aprilie 2006 - mai 2010.

S-a constatat că facturile au fost emise pentru o serie de refuzuri calitative și primite de la clienți pentru livrări efectuate, pentru care societatea nu a făcut dovada returnării acestor bunuri și nu au putut justifica încadrarea în prevederile pct.7 alin.(1) din HG nr.44/2004.

De asemenea, s-a constatat că prin factura nr.X/.22.06.2010 a fost stornata suma de X euro, o valoare mai mare decât valoarea facturata inițială, respectiv X euro. Totodată, o serie de facturi de stornare emise către clientul X Japonia nu indica în mod clar livrarea inițială, respectiv numărul și data facturilor inițiale care se stornează ci doar perioada livrării.

În baza prevederilor art.128 alin.(3) lit.e) și art.128 alin.(9) lit.b) din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale pct.7 alin.(1) lit.a), b) și e) din Normele Metodologice de aplicarea Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, „aprobate prin H.G. nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare, organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina S.C. X S.R.L. taxă pe valoarea adăugată colectată în suma de X lei, calculată prin aplicarea cotelor legale asupra stornărilor.

S-a constatat că în perioada ianuarie 2006 - februarie 2007 și în luna iunie 2010 societatea a emis facturi de stornare către clienți externi pentru refuzuri cantitative transmise de aceștia.

Au fost identificate un număr de X facturi de stornare în valoare de X euro, echivalentul a X lei. Pentru cantitățile stornate societatea nu a făcut dovada înregistrării intrării bunurilor în patrimoniu concomitent cu diminuarea veniturilor. Facturile au fost emise inițial în regim de scutire de TVA, respectiv export și livrări

intracomunitare pentru întreaga cantitate și pentru care societatea deține documente justificative, respectiv D.V.E., CMR, X. etc. pentru întreaga cantitate facturata.

De asemenea, s-a constatat că unele dintre facturile de stornare au fost emise la mare distanta in timp, după factura inițiala, astfel:

- factura de stornare nr.X/30.06.2006, către X X este aferenta facturii nr.X/28.1X.2005 (la șase luni de la livrare);
- factura nr.X/23.0X.2007 către X este aferentă facturii nr. X/04.0X.2006 (la opt luni de la livrare);
- factura nr.X/28.0X.2007, către X este aferenta facturii nr. X/05.0X. 2006 (la nouă luni de la livrare);
- factura nr.X/0X.06.2010 către SX. este aferentă facturii nr.X/02.0X2007 (la doi ani și o lună de la livrare);
- factura nr.X/07.0X.2010 către X Inc. este aferenta facturii nr.X/03.0X2007 (la doi ani și două luni de la livrare).

Având în vedere cele de mai sus, organele de inspecție fiscală au constatat: că aceste bunuri reprezintă bunuri lipsă în gestiune, operațiune considerată livrare de bunuri, conform art.128 alin.(3) lit.c) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, astfel că a fost stabilită taxă pe valoarea adăugată colectată suplimentară în sumă de X lei, determinată prin aplicarea cotei de 19% asupra valorii de X lei reprezentând valoarea bunurilor stornate.

In ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată colectată în sumă de 66.429 lei aferentă altor stornări, organele de inspecție fiscală au identificat trei facturi de stornare în valoare de X lei, emise in perioada septembrie 2006 - martie 2007, astfel:

- factura nr.X din 20.0X.2006 emisa către X, prin care a fost stornată valoarea de X lei reprezentând stornare parțială a exportului de srot de magneziu efectuat în anul 2005, cantitatea stornată nefiind returnată în România;
- facturile nr. "mar.X" din 31.0X.2007 emise de X în valoare de X lei, pentru aceste operațiuni societatea a declarat că nu deține documente justificative, și nu au fost efectuate returnurile bunurilor.

Conform prevederilor art.128 alin.(3) lit.e) și art.128 alin.(9) lit. b) din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale pct.7(1) din Normele Metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003, aprobate prin HG nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare, organele de inspecție fiscală au constatat că aceste operațiuni de stornare reprezintă livrări de bunuri taxabile în România.

Ca urmare, s-a calculat taxa pe valoarea adăugată colectată suplimentar în sumă de Xlei, calculată prin aplicarea cotei legale de 19% asupra valorii stornărilor.

Al treilea aspect de nelegalitate nu este fondat, în mod corect prima instanță prin soluția dispusă nu a recunoscut dreptul de deducere a TVA-ului în sumă de Xlei.

S-a constatat că în perioada iunie 2006 - mai 2010 societatea a dedus taxa pe valoarea adăugată pentru servicii de audit facturate de societăți din grupul X SRL.

Organele de inspecție fiscală au constatat că serviciile facturate de cele două societăți către societatea verificată reprezintă contravaloarea serviciilor de audit a situațiilor financiare, auditul raportărilor de grup către societatea-mamă, asistență la operațiunile de inventariere și alte cheltuieli aferente serviciilor prestate.

La solicitarea organelor de inspecție fiscală referitoare la documentele justificative reprezentanții societății au declarat "Considerăm faptul cu societatea mamă face parte dintr-un grup listat la bursa din Tokyo, acționarii au nevoie de situații financiare auditate pentru consolidare".

S-a constatat că potrivit prevederilor art.4-8 din OMFP nr.94/2001, cap.1 pct.3 din OMFP nr.772/2000 și art.5 alin.1 din OMFP nr.1752/2005 societatea avea obligația doar a auditării situațiilor financiare potrivit legii, iar conform prevederilor art.7 alin.2 din OMFP nr.1752/2005 doar societatea mamă avea obligația întocmirii situațiilor financiare consolidate.

Ca urmare, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea nu poate justifica necesitatea efectuării cheltuielii cu auditul situațiilor financiare în conformitate cu standardele

de,contabilitate ale altor țări în scopul activității proprii, această obligație revenindu-i societății mamă, serviciile nefiind efectuate în scopul realizării de operațiuni taxabile ale societății.

Astfel, în temeiul art.145 alin.3 lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, nu s-a acordat dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată în sumă de X lei.

Al patrulea aspect de nelegalitate privește aprecierea ca prematur formulată a cererii privind suma de X lei.

Curtea constată că în mod corect cererea a fost apreciată ca prematur formulată și nu a fost analizată pe fond. Aceasta prin Decizia nr.X din 25.0X.2012 s-a dispus administrativ anularea facturilor fiscale privind suma contestată și s-a dispus efectuarea unui nou control administrativ. În mod corect s-a apreciat că instanța nu poate verifica susținerile reclamantei, neputându-se substitui competenței organelor fiscale pentru verificarea actelor prezentate în susținerea cererii.

Față de cele expuse mai sus, Curtea apreciază recursul reclamantei ca nefondat și urmează a fi respins ca atare.

Recursul declarat de recurenta-pârâtă ANAF este nefondat, pentru următoarele considerente;

În cauză soluția de admitere în parte a acțiunii este dată cu aplicarea corectă a legii în ceea ce privește aprecierea calității de document justificativ a actelor care atestă că bunurile au fost transportate din România în alt stat membru cu privire la tratamentul fiscal al facturilor de stornare, caracterul nelegal al stabilirii de obligații fiscale accesorii în cazul în care ambii parteneri comerciali au tratat o operațiune ca purtând TVA în loc să fie considerată confirmarea voinței părților ca fiind supusă taxării inverse.

Primul aspect de nelegalitate invocat privind lipsa unui document de transport nu este fondat.

Instanța de fond a interpretat și aplicat în mod corect prevederile legale atunci când a dispus recunoașterea regimului de scutire cu drept de deducere în ceea ce privește linia tehnologică X .

Autoritățile fiscale au înlăturat în mod nelegal documentele justificative înfățișate de Subscrisa în dovedirea faptului că linia tehnologică X a fost transportată în alt stat membru, argumentând că dovada transportului trebuie efectuată, conform legislației, prin scrisoare CMR. invocând în acest sens prevederile Art. 10, alin (1) din Ordinul MFP 2222/2006 privind aprobarea Instrucțiunilor de aplicare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a)-i), art. 143 alin. (2) coroborat cu alin. (3) și art. 144 ind. 1 din Codul Fiscal.

Ordinul 2222/2006) și prevederile Decretului nr. 451/1972 privind aderarea Republicii Socialiste România la Convenția referitoare la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele (CMR).

Instanța a reținut în mod corect că nu există vreo prevedere normativă care să stipuleze că scrisoarea CMR ar reprezenta unicul document care atestă că bunurile au fost transportate din România în alt stat membru.

Recurenta critică interpretarea instanței în ceea ce privește sintagma „documentul care atestă că bunurile au fost transportate din România în alt stat membru” susținând în continuare că un atare document nu poate fi reprezentat de altceva decât de scrisorile CMR.

Prevederile normative incidente nu susțin poziția ANAF. Astfel: Dispozițiile art. 143 alin. (2) coroborat cu alin. (3) C.fisc. nu impun prezentarea unui anume document predeterminat, pentru aplicarea regimului de scutire cu drept de deducere;

Nici prevederile Ordinului 2222/2006 art. 10, lit. (b) nu impun prezentarea unui anume document predeterminat, ci solicită prezentarea "documentului care atestă că bunurile au fost transportate din România în alt stat membru".

Prin urmare, nu există nicio prevedere legală care să impună prezentarea documentului de transport specific pe cale rutiera (scrisoarea CMR) și nici măcar a unui document de transport.

Pentru a dovedi livrarea intracomunitară legea (Codul Fiscal, art. 143 alin (2), și Ordinul 2222/2006, art. 10 lit b) solicită

prezentarea unui document care atestă că bunurile au fost livrate din România în alt stat membru.

Instanța a apreciat corect că documentele prezentate de reclamantă respectiv dovada recepției bunurilor în alt stat membru, face dovada că bunul a fost transportat din România în alt stat membru, dispozițiile legale invocate nu prevăd necesitatea prezentării scrisorii de transport.

Al doilea aspect de nelegalitate invocat privind situația facturilor de stornare emise de reclamantă nu este fondat.

Soluția instanței de fond în ceea ce privește situația bunurilor evidențiate în 13 facturi de stornare generând obligații fiscale suplimentare nelegal stabilite în sumă de X lei reprezentând TVA colectat suplimentar și X lei, reprezentând obligații fiscale accesorii este corectă și legală.

Inspectorii fiscali au identificat un număr de X facturi de stornare emise de reclamantă către clienți externi pentru contestații cantitative transmise de aceștia, considerând că în lipsa înregistrării intrării bunurilor respective în patrimoniul societății reclamante, acestea ar trebui calificate ca bunuri lipsă în gestiune. În realitate, în toate aceste X situații facturile de stornare nu au avut ca obiect produse care ar fi fost fabricate sau transportate efectiv, ci au reflectat simple neconcordanțe între planurile de producție și rapoartele de producție, documentele aferente livrării (factura, respectiv CMR, packing list, DVE) fiind generate în funcție de planurile de producție, iar încărcarea mărfurilor realizându-se în funcție de cantitatea efectiv produsă. Produsele nefabricate și netransportate efectiv nu pot reprezenta lipsuri în gestiune sau stocuri degradate calitativ.

Instanța a reținut în mod corect că, în cazul a 9 dintre cele 13 facturi, fișele de magazie ale produselor reflectate în acestea atestă corectitudinea stării de fapt descrise mai sus, astfel că ele reprezintă anulări parțiale ale facturilor emise în mod greșit pe cantități mai mari decât cele factive, și care nu pot constitui „bunuri lipsă în gestiune”, sau „stocuri degradate calitativ”.

În esență, instanța de fond a refuzat să recunoască legalitatea intervenției fiscalului în schimbarea substanței economice a operațiunilor la care se referă cele X facturi de stornare coroborate cu fișele de magazie ale produselor, exonerând pe reclamantă de plata de TVA în quantum de X lei (din totalul de X lei) și de accesorii în quantum de X lei (din totalul de X lei).

Se poate observa că obiecțiunile Recurente ANAF fac abstracție de starea de fapt dovedită în fața primei instanțe (și care putea fi lesne constatată și de echipa de inspecție fiscală cu ocazia controlului în urma căruia au fost emise actele administrativ fiscale contestate prin acțiunea care face obiectul dosarului de față).

Mărfurile care nu au existat vreodată în fapt (ci doar în planurile de producție) nu pot face obiectul unor livrări și; nu pot fi considerate refuzuri cantitative sau calitative. Prevederile art. 128 alin. (1) și (4) lit. (d) se referă la o livrare efectivă, fiind evident că un bun scriptic nu poate face obiectul unei livrări. Pe cale de consecință nici normele metodologice referitoare la prevederile art. 128 Cod fiscal nu sunt incidente. De asemenea, art. 138 lit. (b) sau (d) nu au aplicabilitate în cauză, situația circumscriindu-se ipotezei reglementate de art. 138 lit. (a)¹ din Codul fiscal.

Al treilea aspect de nelegalitate privind exonerarea reclamantei de plată accesoriilor în quantum de X lei nu este fondat.

Instanța de fond, în mod temeinic și legal, a exonerat reclamanta de obligații fiscale accesorii în quantum de X lei în contextul în care ambele părți ale tranzacției au considerat operațiunile supuse taxării inverse ca fiind purtătoare de TVA efectiv, iar bugetul de stat nu a fost prejudiciat în vreun fel (a se vedea pct. VI din considerentele Hotărârii Recurate)

Un număr de X de achiziții de bunuri și servicii efectuate în anul 2007 au fost considerate de organele fiscale ca fiind achiziții supuse regimului de taxare inversă, conform prevederilor art. 160 în (2) lit c) din Codul Fiscal valabil în anul 2007, drept urmare, au dispus corectarea situației privind TVA pentru sumă de X lei, dedusă în baza celor X de facturi și au stabilit obligații accesorii în sarcina Subscrisei în sumă de X lei.

Instanța de fond, deși nu a reținut susținerile reclamantei în ceea ce privește regimul de taxare a operațiunilor a reținut în mod corect că este excesiv să se stabilească accesorii (penalități de întârziere) pentru plata TVA care nu ar fi trebuit achitat. Plata efectivă a TVA pentru operațiuni supuse taxării inverse nu creează nici obligații de plată, iar întrucât ambele părți ale tranzacției au tratat operațiunile în mod identic, nu s-a creat vreun prejudiciu la bugetul de stat.

Mai mult, în situația în care organe de control fiscal au confirmat tratamentul aplicat de parteneri comerciali al reclamantei, reclamanta nu poate fi obligată la rectificarea unilaterală a TVA.

Critica recurentei ANAF se limitează la a contesta legalitatea exonerării reclamantei de plata accesoriiilor, dar nu a contestat hotărârea recurată în ceea ce privește principalul, anume stornarea TVA în sumă de X lei.

În atare condiții, simpla aplicare a principiului „accessorium sequitur principalem” determină respingerea poziției recurentei ANAF.

Instanța de fond a apreciat în mod corect că în cauză nu s-a produs un prejudiciu efectiv deoarece scopul înlocuirii măsurilor simplificate pentru taxarea anumitor operațiuni a fost evitarea fraudei, or, în situația de față operațiunile fiind tratate ambele cu TVA nu se poate produce o fraudă pentru stat. Dar în condițiile impunerii de accesorii ar reprezenta o dublă impozitare.

Ultimul aspect de nelegalitate invocat în recursul declarat de recurenta-pârâtă nu este fondat.

Instanța de fond, în mod temeinic și legal, a exonerat pe reclamantă de obligații fiscale în cuantum de X lei.

Echipa de inspecție fiscală a calculat în mod greșit cuantumul accesoriiilor aferente unei sume de X lei. Deși în Raportul de inspecție fiscală au consemnat că aceste sume se calculează numai până la sfârșitul lunii septembrie 2010, calculele cuprinse în Anexa Xla Raportul Inspecție atestă că le-au calculat și pe perioada 1 octombrie 2010 - 26 august 2011, ceea ce reprezintă o perioadă mult mai mare decât cea conform propriilor constatări.

Instanța de fond, în mod corect a constatat modul de calcul eronat al cuantumului accesoriilor, reținând că în fapt, după evidențierea decontului în sumă negativă din august) nu s-a produs un prejudiciu la bugetul de stat Concluziile Raportului de expertiză susțin de asemenea cele de mai sus, reținându-se că „deși inspectorii fiscali menționează că au procedat la colectarea de TVA suplimentar pentru luna iulie 2010 și au redus TVA colectată pentru luna august 2010 cu aceeași sumă, aceștia au calculat accesorii în sarcina Societății pentru o perioadă mult mai mare de timp, și anume până la data de 26.0X.2011 (data încheierii inspecției), așa cum reiese din Anexa 55 la RIF. Rezultă că echipa de inspecție fiscală a calculat în mod eronat accesorii pentru perioada 01.1X0.2010 - 26.0X.2011 în sumă deX. RON.

În mod corect prima instanță a luat în considerare datele consemnate în raportul de inspecție fiscală.

Față de cele expuse mai sus, Curtea în baza art.312(1) și (2) Cod procedură civilă va respinge recursurile ca nefondate menținând ca legală și temeinică sentința pronunțată de instanța de fond.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursurile declarate de SC XSRL X și Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Sentinței nr.X din X X2014 a Curții de Apel .X. - Secția contencios administrativ și fiscal, ca nefondate.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 24 martie 2015

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

X

X

X

MAGISTRAT ASISTEN

